

عنوان مقاله:

اصول و معیارهای مداخله ای و بازآفرینی در بافتهای تاریخی

محل انتشار:

همایش بین المللی معماری عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

زهرا کاظمی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران غرب گروه معماری تهران ایران

بهروز جانی پور - استادیار دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

گذشته به اتکای آنچه از لفظ برمی آید، جنسی از زمان دارد که در پشت سر انسان در حال گذار قرار می گیرد و در ارتباط با او معنا پیدا می کند. لذا بافت تاریخی به عنوان میراثی برجای مانده از گذشته در پیوند با مفهوم مذکور تلقی شده و برخوردار از قابلیت های بالقوه در این راستا به حساب می آید که این خود منشأ بروز قابلیت های دیگری در میدان کارکردی توسعه بویژه در محیط زندگی جمعی می شود. همچنین بافت تاریخی بسته به میزان توسعه یافتگی می تواند کیفیت افزا بوده و یا در چارچوب الزامات بازآفرینی در آن، در قالبی تحرک را عمل نماید. در این مقاله ارزش بافت تاریخی، الزامات و ایجابات بازآفرینی و چگونگی پیوند آن دو از یک سو، و وضعیت موجود ایران از نظر تعدد و تنوع رویکرد های مداخله ای و ضوابط حاکم بر آن از سوی دیگر، به روش توصیفی-تحلیلی مورد بحث و بررسی قرار گرفته است. همچنین ضرورت توجه به مسأله ی زمینه گرایی به عنوان رویکردی در برنامه ریزی معماری که هم می خواهد به میراث معمارانه احترام بگذارد و هم آن را در چارچوب قواعد شهری تفسیر کند و نیز نحوه ی مواجهه ی معماران مختلف در ادوار متفاوت با این موضوع، از جمله محورهای تأثیرگذار در این پژوهش جهت دستیابی به راهبردهای مطلوب و درخور مداخله در بافت های تاریخی بوده است

کلمات کلیدی:

بافت تاریخی، میراث، الزامات، بازآفرینی، رویکردهای مداخله ای، زمینه گرا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/413790>

